

for Embedsmændenes Vedkommende. Jeg ser ikke, hvad der skulde forhindre en af de ærede Ministre, hvilken som helst af dem, i selv at fordele Medhjælpsbeløbene efter en ganske anden Skala end den, Forslaget om Lønningstillæg til Embedsmænd fastsætter, og har jeg Ret i denne Formening, (Finantsministeren: Maa jeg bede om Ordet), kan jeg egentlig heller ikke rigtig se, hvorledes man kan sige, at Forslaget om en Forøgelse af Medhjælpssummerne er en nødvendig Konsekvens af Lovforslaget.

Finantsministeren: Med Hensyn til det første Punkt skal jeg kun tilføje, at Grunden til Forskjellen i vor Opfattelse maaske ligger deri, at jeg, i det Mindste under visse Forhold, er faare utilbøielig til at opstille Forslag, om hvilke jeg i Goveien veed, at de blive forkastede. Det er mig, som Minister, ikke let muligt at finde nogen Tilfredsstillelse i at have stillet Forslag frem, om hvilke jeg maatte vide, at de ville blive forkastede — om hvilke jeg maa sige mig selv, at de ikke have nogen som helst Udsigt til at blive vedtagne. Der kan være visse Forhold, i hvilke en Minister alligevel skal gjøre det, men i Reglen anser jeg det for urigtigt. Man maa i alle saadanne Spørgsmaal tænke Sagen igjennem, og naar det da staar klart for En, at man ikke kan opnaa Noget ved at fremsætte Forslag, om hvilke det vides, at de ville blive forkastede, tror jeg heller ikke, at det i Almindelighed kan være rigtigt at gjøre det. Endmindre kunde det forekomme mig rigtigt i nærværende Tilfælde. Opfattelsen deraf kan jo naturligvis være forskjellig; Enhver maa i saa Henseende noget følge sin egen Individualitet. Det havde jo været den sidste Sag af Verden at stille Ændringsforslag til de Forslag, der fremkom ved 3die Behandling af Finantslovsforslaget; men derimod var der afgjørende Tildobninger. For det Første vilde jeg ved at stille Ændringsforslag i en bestemtere Grad, end jeg ønskede det, godkende Sagens Afgjørelse paa Finantsloven. Jeg har med beraad Du udtalt den Mening, og jeg vedstaar den fremdeles, at det denne Gang „kunde passere“ paa Finantsloven, thi hvis jeg havde været af den Mening, at jeg burde gjøre absolut Indsigelse derimod i dette Thing, saa maatte jeg naturligvis allerede have gjort Indsigelse derimod i det andet Thing; men netop fordi jeg ikke vilde sige mere end „kan denne Gang passere“, vilde jeg ikke stille Realitetsforslag til selve de almindelige Lønningsforhøielsesregler paa Finantsloven, idet man efter min Mening da med nogen Føje deraf kunde have uddraget den Slutning, at jeg havde accepteret denne Sags Ordning paa Finantsloven. Jeg gjorde det ikke, netop fordi jeg ikke vilde, at man skulde kunne sige, at Landsstinget gif imod Regjeringens Anskuelse ved at stemme det ud af Finantslovsforslaget. Netop derfor betegnede jeg Forslaget, som det fremkom ved 2den Behandling

i Folkethinget, som uheldigt baade i Form og Indhold. Efter den Maade, hvorpaa Regjeringen har stillet sig i Folkethinget, maa Landsstinget nu tage sin Bestemmelse lige saa vel om Indholdet, som den har taget den om Formen. Den Forskjel, som det ærede Medlem i Gjærningen har villet opstille mellem dette Spørgsmaals Indhold og Form, kan jeg ikke godkende; jeg finder den ikke grundet i Forholdets Natur. Lige saa lidt kan jeg være enig med det ærede Medlem med Hensyn til det andet Punkt, jeg før omtalte; jeg mener nemlig, at Medhjælpssummernes Forhøielse nødvendig hører med til Forslagets Konsekvens. Der er Inkonsekvenser nok i andre Henseender, men selv inden sin snævre Kamme havde det oprindelige Forslag dog visse uafviselige Konsekvenser, og dertil hører efter min Mening, at de Medhjælpssummer, som allerede i Fjor have faaet et Tillæg af 10 pCt., nu blive bragte op til den Grændse, der er Maximumsgrændse, nemlig 20 pCt.s Tillæg. Jeg veed meget vel, at der er enkelte yngre Mænd mellem dem, hvem det kan komme til Gode; men det er ikke Sagen. Jeg veed ogsaa meget vel, at i Formen have Ministrene fuld Raadighed over Medhjælpssummernes Fordeling; men det er heller ikke Sagen, thi det er jo givet, at der hvoeken kan eller vil finde fuldstændig Vilkaarlighed Sted ved Anvendelsen af Medhjælpssummerne. Naaget de i Formen ere stillede til Ministerens aldeles fri Raadighed, er det dog i Virkeligheden temmelig snævre Grændser, indenfor hvilke Ministrene bevæge sig. Der er ikke Jaa mellem de Personer, om hvilke der er Tale her, som der er al Opfordring til at give dette Tillæg. Det er f. Ex. en Følge af den Maade, hvorpaa Lønningslovene bleve gennemførte, at der er Udskillige, de gamle saakaldte Cancellister, hvis Karriere blev standset derved, at man for Fremtiden ikke vilde have pensionsberettigede Embedsmænd førend Fuldmægtigklassen. Men ogsaa affet derfra, er der overhovedet iblandt de her omhandlede Personer Mange, som enten ere saa gamle, eller som Familiefædre ere stillede saaledes, at alle de Grunde, der i Almindelighed tale for et Tillæg, ogsaa tale for, at et Tillæg skal kunne gives dem. At man fremhæver nogle ganske enkelte, der kunde undvære det, betyder i Principet ikke stort; det betyder i alt Fald ikke Mere, end at der mellem andre Bestillingsmænd f. Ex. kan være Nogle, der ere formuende. Der er fuld Grund til, naar der overhovedet gives noget, end ogsaa det tarveligste Tillæg, at det da ogsaa kommer disse Personer til Gode. Jeg maa derfor hævde, at der inden for Forslagets Grændser er en Nødvendighed for, at disse Medhjælpssummer medtages. Vi have paa Finantsloven en hel Gradation af Tilfælde med Hensyn til Medhjælpssummer; vi have saadanne, der ikke hvile paa Lov, vi have saadanne, der hvile paa Lov; for det Tredie have vi det første midlertidige Tillæg,